

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy Milana Taubera, soudce Vadima Hlavatého a soudkyně Pavly Klusáčkové ve věci

žalobce:

X

bytem X

zastoupen advokátem JUDr. Janem Burešem, Ph. D.
sídlem Václavské náměstí 807/64, 110 00 Praha

proti

žalovanému:

Náčelník Generálního štábu Armády České republiky
sídlem Vítězné nám. 1500/5, 160 01 Praha 6 - Dejvice

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 18. 10. 2021 č. j. MO 292046/2021-1304

takto:

I. Žaloba se zamítá.

Shodu s prvopisem potvrzuje: J. H.

II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I.

Základ sporu

1. Žalobce se žalobou doručenou soudu dne 30. 11. 2021 domáhal zrušení napadeného rozhodnutí spolu s výrokem I. a II. rozhodnutí Agentury personalistiky Armády České republiky (dále jen „správní orgán I. stupně“) č. j. MO 234617/2021-2230 ze dne 13. srpna 2021 (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“). Napadeným rozhodnutím náčelníka Generálního štábu Armády České republiky č. j. MO 292046/2021-1304 ze dne 18. října 2021 žalovaný potvrdil prvostupňové rozhodnutí, kterým správní orgán I. stupně ve smyslu zákona č. 221/1999 Sb., o vojácích z povolání (dále jen „zákon o VZP“) rozhodl tak, že podle výroku I. doba trvání služebního poměru žalobce v období od 1. listopadu 2001 do 29. února 2020 činí 19 roků a 3 měsíce; podle výroku II. zvýšený zápočet doby služby za období od 1. ledna 2003 do 31. března 2003, od 1. listopadu 2003 do 30. listopadu 2004 a od 1. října 2005 do 30. září 2018 žalobci nenáleží; a podle výroku III. zvýšený zápočet doby služby za období od 1. května 2003 do 30. září 2003 a od 1. ledna 2005 do 30. června 2005 žalobci náleží.

II.

Obsah žaloby a související vyjádření

2. Žalobce ve své žalobě předně namítá, že prvostupňové i napadené rozhodnutí jsou založeny na nesprávné aplikaci právních norem a nesprávném právním a skutkovém posouzení podkladů předmětného řízení. Žalobce se rovněž domnívá, že se žalovaný nedostatečně vypořádal s argumenty žalobce uvedenými v odvolání. Dále žalobce shrnuje průběh předcházejícího správního řízení a skutečnosti předcházející vydání prvostupňového rozhodnutí.
3. Jako hlavní důvody, v nichž žalobce spatřuje porušení svých práv a nezákonnost správních rozhodnutí obou stupňů, žalobce uvádí nezákonnost v důsledku nesprávného skutkového a právního posouzení a nesprávného postupu správních orgánů v průběhu řízení vedoucího k vydání prvostupňového rozhodnutí a napadeného rozhodnutí. Poukazuje na to, že z popisů pracovní činnosti zaměstnance vztahujících se k žalobci vyplývá, že tento v období 1. 1. 2003 až 31. 3. 2003, 1. 11. 2003 až 30. 11. 2004 a 1. 10. 2005 až 30. 9. 2018 plnil v rámci svého služebního zařazení mj. úkoly spočívající ve shromažďování a zpracovávání utajovaných zpravodajských informací. Tato činnost dle názoru žalobce představovala tzv. službu zvláštní povahy ve smyslu § 143 odst. 1 písm. a) zákona o VZP ve znění účinném do 30. 6. 2015, respektive faktickou zpravodajskou činnost. Současně žalobce zdůrazňuje, že s ohledem na to, že výstupy jeho činnosti podléhaly utajení, není možné je blíže specifikovat. Příslušné dokumenty vztahující se k žalobcem vykonávané činnosti by měl mít k dispozici žalovaný, a to v příslušných vojenských archivech.

Shodu s prvopisem potvrzuje: J. H.

4. Žalobce tvrdí, že fakticky plnil úkoly při činnostech podle jiného právního předpisu, tedy úkoly zpravodajce ve smyslu zákona č. 153/1994 Sb., o zpravodajských službách České republiky, ve znění pozdějších předpisů (dále jen zákon o ZSČR), a to bez ohledu na jeho formální zařazení v podřízenosti Generálního štábu AČR. Dle názoru žalobce tak byly naplněny všechny materiální podmínky pro to, aby byla doba jeho služby v předmětném období hodnocena jedenapůlnásobně, a opačný přístup správních orgánů považuje za přepjatý formalismus aplikovaný s cílem zkrátit žalobce na jeho nárocích. Nadto je dle žalobce z obou rozhodnutí správních orgánů zřejmé, že náležitým způsobem nezkoumali, jaké veškeré činnosti byly žalobcem vykonávány, zejména s ohledem na jeho zpravodajskou činnost. Z toho důvodu považuje žalobce obě rozhodnutí za nepřezkoumatelná.
5. Žalobce dále poukazuje na to, že z jeho platebních výměrů vyplývá, že pobíral za dobu své služby zvláštní příplatek v souvislosti se službou zvláštní povahy. Žalobce je přesvědčen, že tato skutečnost má pro posouzení věci značný význam, když potvrzuje skutečné provádění zpravodajských činností a s tím související zvýšenou náročnost takové služby. Žalobce rovněž odkazuje na vyhlášku Ministerstva obrany č. 268/1999 Sb., kdy postup při výplatě výsluhových náležitostí v § 2 jako jednu z podmínek služby zvláštní povahy stanovila právě nárok na tzv. zvláštní příplatek, tedy za službu zvláštní povahy považovala takovou, při jejímž výkonu trvale převažují činnosti, za které vojákovi přísluší zvláštní příplatek podle § 68c odst. 1 zákona o VZP. Dle názoru žalobce však byly naplněny všechny materiální podmínky pro to, aby doba jeho služby v předmětných obdobích byla hodnocena jedenapůlnásobně, jak tomu až do konce roku 2015 běžně bývalo. Žalobce zdůrazňuje, že pokud vojákům, kteří skončili svůj služební poměr do konce roku 2015, byly násobky doby služby přiznávány i přes existenci výkladového sdělení ředitele Vojenského zpravodajství č.j. 35-13/2014-4730 ze dne 8. července 2014, a vojákům, kteří svůj služební poměr skončili po začátku roku 2016, byly tyto násobky zpětně odebrány, aniž by taková změna praxe vyplývala ze změny právní úpravy, pak se jedná o nezákonnou retroaktivitu a zároveň i o nerovné zacházení.
6. Žalobce dále poukazuje na to, že byl za doby trvání svého služebního poměru ze strany svých nadřízených opakovaně ujišťován o tom, že v souvislosti s plněním jeho zpravodajských úkolů se doba jeho služby násobí koeficientem 1,5 a zpětnou změnu podmínek považuje za nespravedlivou. Žalobce má za to, že v projednávaném případě bylo na místě odhlédnout od ryze formální podmínky pro zvýšený zápočet doby služby a zabývat se primárně otázkami a podmínkami materiálními. V tom kontextu žalobce odkazuje na znění § 2 odst. 3 zákona o VZP a zdůrazňuje, že zmíněné ustanovení nezakotvuje pouze zákonnou ochranu před diskriminací na základě některého z diskriminačních kritérií, ale také principy rovného zacházení s vojáky z povolání obecně, a to i pro otázky odměňování či poskytování jiných peněžitých plnění, mezi něž je dle jeho názoru na místě zahrnout i otázku výsluhových nároků. Uvedené ustanovení dle jeho názoru reflektuje také § 16 odst. 1 a § 110 zákoníku práce, která je třeba vztáhnout i na projednávaný případ. Princip spravedlivého odměňování pak dle jeho tvrzení vychází i z ústavního pořádku ČR, zejména z čl. 28 Listiny základních práv a svobod.
7. Žalobce nepovažuje za příléhavé odkazy žalovaného na rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 6. 2021 č. j. 4 As 364/2020-38 a ze dne 24. 6. 2021 č. j. 6 As 299/2020-27, když poukazuje na to, že právní věci, ve kterých byly vydány, nebyly dosud definitivně skončeny. Žalobce je přesvědčen o správnosti závěrů Městského soudu v Praze vyslovených v rámci rozhodnutí předcházejících uváděným rozsudkům Nejvyššího správního soudu.

Shodu s prvopisem potvrzuje: J. H.

8. Závěrem žalobce vypočítává své požadované náklady řízení a navrhuje, aby soud zrušil napadené rozhodnutí spolu s výroky I. a II. rozhodnutí správního orgánu I. stupně a uložil žalovanému povinnost nahradit žalobci náklady řízení.
9. Žalovaný ve svém vyjádření k žalobě upozorňuje na to, že podle § 143 odst. 10 zákona o VZP náleží výsluhové náležitosti za podmínek platných ke dni zániku služebního poměru vojáka, přičemž žalobce byl propuštěn ze služebního poměru dnem 29. 2. 2020. Žalovaný poukazuje na znění § 143 odst. 1 písm. b) zákona o VZP a uvádí, že tzv. jiným právním předpisem se v tomto kontextu rozumí zákon o ZSČR, konkrétně poukazuje na § 5 odst. 3 tohoto zákona. Dále uvádí, že k problematice výsluhových náležitostí byla vydána vyhláška ministerstva obrany č. 268/1999 Sb., přičemž odkazuje na § 2 písm. i) této vyhlášky.
10. Žalovaný uvádí, že ze služebního zařazení a popisů funkční náplně zaměstnance plyne, že žalobce byl služebně zařazen na pracovištích vojenských útvarů zabývajících se radioelektrickým bojem a průzkumem v podřízenosti Generálního štábu AČR, a nevykonával tak službu ve služebním zařazení stanoveném ministrem obrany ve Vojenském zpravodajství podle § 3 písm. c) a § 5 odst. 3 zákona o ZSČR. Tedy se dle mínění žalovaného nejednalo o služební zařazení ve Vojenském zpravodajství coby součásti Ministerstva obrany a současně činnost Vojenského zpravodajství spočívající v zabezpečování informace mající původ v zahraničí, důležité pro obranu a bezpečnost České republiky, o zpravodajských službách cizí moci v oblasti obrany, o záměrech a činnostech namířených proti zabezpečování obrany ČR, o záměrech a činnostech ohrožujících utajované skutečnosti v oblasti obrany ČR.
11. Žalovaný setrvává na svém stanovisku, že žalobce nebyl v předmětných obdobích služebně zařazen na systemizovaném místě stanoveném ministrem obrany ve Vojenském zpravodajství, nýbrž na systemizovaném místě stanoveném ministrem obrany v ozbrojených silách ČR, a to v Armádě ČR v podřízenosti náčelníka Generálního štábu, a proto nelze zvýšený zápočet doby ve službě pro účely stanovení výše zásluhy přiznat. Žalovaný má za to, že právní úpravou stanovený výčet služebních zařazení, v nichž je vykonávána služba zvláštní povahy nebo zvláštního stupně nebezpečnosti, je nutno vnímat jako taxativní a nelze jej rozšířit extenzivním výkladem.
12. Dle názoru žalovaného nemá v projednávaném případě na věc vliv ani přiznávání zvláštního příplatku za výkon zpravodajské činnosti, když nárok na tento příplatek byl v řešeném období upraven zcela odděleně od nároku na zvýšený zápočet doby služby pro účely výsluhových náležitostí. Poukazuje na to, že platové předpisy, jimiž byl výčet odborností upraven, popisují v příslušném předpise vykonávané činnosti, aniž by zde byla limitace služebním zařazením na systemizovaném místě stanoveném ministrem obrany ve Vojenském zpravodajství.
13. Žalobce dle mínění žalovaného bagatelizuje splnění stanovené formální podmínky pro zvýšený zápočet doby výkonu služby vojáka pro účely výsluhových náležitostí. Žalovaný zdůrazňuje, že Vojenské zpravodajství není s odkazem na § 3 odst. 2 zákona č. 219/1999 Sb., o ozbrojených silách České republiky (dále jen „zákon o ozbrojených silách ČR“), součástí ozbrojených sil ČR. Uvádí, že v souladu s § 16 odst. 2 písm. e) zákona č. 2/1969 Sb., o zřízení ministerstev a jiných ústředních orgánů státní správy České republiky, je sice Vojenské zpravodajství řízeno Ministerstvem obrany, avšak neplní úkoly ozbrojených sil ČR vymezené v zákoně o ozbrojených silách ČR, ale úkoly specifikované v zákoně o zpravodajských službách. Skutečnost, že voják bezprostředně realizuje zpravodajskou

Shodu s prvopisem potvrzuje: J. H.

činnost, tzn., provádí shromažďování a zpracovávání zpravodajských informací, které jsou předmětem utajení a týkají se zabezpečování obranyschopnosti státu a zajišťování bezpečnosti jednotek AČR, ještě neznamená, že vykonává zvláštní úkoly zpravodajce při činnostech ve smyslu zákona o zpravodajských službách a je proto důvod hodnotit předmětné období jedenapůlnásobným zápočtem.

14. Žalovaný odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 6. 2021 č. j. 4 As 364/2020-38 a na rozsudek NSS ze dne 24. 6. 2021 č. j. 6 As 299/2020-27, podle kterých pro zvýšený zápočet doby služby pro účely stanovení výsluhového příspěvku dle § 143 odst. 1 písm. b) zákona o VZP u vojenských zpravodajců musí být splněna jak podmínka formální (služební zařazení stanovené ministrem obrany ve Vojenském zpravodajství), tak i podmínka materiální (skutečný výkon vojenské zpravodajské činnosti dle § 5 odst. 3 a 4 zákona o zpravodajských službách ČR).
15. K tvrzení žalobce, že z hlediska principu právní jistoty a legitimního očekávání by bylo krajně nespravedlivé, aby podmínky, za kterých v minulosti žalobce plnil své služební úkoly, byly zpětně měněny v jeho neprospěch, žalovaný uvádí, že právní úprava zvýšeného násobku doby výkonu služby pro účely výsluhových náležitostí je v této věci od roku 1999 právními předpisy vždy spojena s formální podmínkou, tj. se služebním zařazením stanoveným ministrem obrany ve Vojenském zpravodajství. Dodává, že pokud služební orgány v minulosti v určitých případech postupovaly v rozporu s právní úpravou a zvýšený zápočet doby výkonu služby v případě obdobného žalobci přiznaly, nelze se tohoto nesprávného postupu dovolávat a argumentovat zásadou právní jistoty a legitimního očekávání.
16. Žalovaný navrhuje, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl.

III.

Posouzení žaloby

17. Městský soud v Praze přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí v rozsahu uplatněných žalobních bodů, jimiž je vázán [§ 75 odst. 2 věta první zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“)], a vycházel přitom ze skutkového i právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s. ř. s.).
18. Soud rozhodl v souladu s § 51 odst. 1 s. ř. s. bez jednání, protože žádná ze stran s takovým postupem nevyjádřila nesouhlas.
19. Žaloba není důvodná.
20. Při posouzení věci soud vyšel z následující právní úpravy.
21. Podle § 143 odst. 10 zákona o VZP, *výsluhové náležitosti náleží za podmínek platných ke dni zániku služebního poměru vojáka.*
22. Podle § 143 odst. 1 písm. b) zákona o VZP, *není-li dále stanoveno jinak, je dobou trvání služebního poměru rozhodnou pro nárok na výsluhový příspěvek, odbytné a odchodné a jejich výši doba trvání činné služby vojáka, vyjma doby trvání základní a náhradní vojenské služby, a doba trvání služebního poměru v bezpečnostních sborech podle zvláštního právního předpisu. 42) Pro výši výsluhového příspěvku a odbytného se doba výkonu služby ve služebním zařazení pilot, druhý pilot, pilot operátor, ve služebním zařazení stanoveném ministrem obrany ve Vojenském zpravodajství, ve kterém voják plní zvláštní úkoly při činnostech podle jiného právního předpisu,*

Shodu s prvopisem potvrzuje: J. H.

a ve služebním zařazení stanoveném ministrem obrany ve vojenském útvaru, ve kterém voják plní úkoly speciálních sil, hodnotí jedenapůlnásobně.

23. Podle § 3 zákona o ZSČR, v České republice působí tyto zpravodajské služby: a) Bezpečnostní informační služba, jejíž příjmy a výdaje tvoří samostatnou kapitolu státního rozpočtu, b) Úřad pro zahraniční styky a informace, jehož rozpočet je součástí rozpočtové kapitoly Ministerstva vnitra, c) Vojenské zpravodajství jako součást Ministerstva obrany.
24. Podle § 5 odst. 3 zákona o ZSČR, vojenské zpravodajství zabezpečuje informace a) mající původ v zahraničí, důležité pro obranu a bezpečnost České republiky, b) o zpravodajských službách cizí moci v oblasti obrany, c) o záměrech a činnostech namířených proti zabezpečování obrany České republiky, d) o záměrech a činnostech ohrožujících utajované skutečnosti v oblasti obrany České republiky.
25. Podle § 5 odst. 4 zákona o ZSČR, zpravodajské služby plní další úkoly, pokud tak stanoví zvláštní zákon nebo mezinárodní smlouva, již je Česká republika vázána.
26. Podle § 2 písm. i) vyhlášky Ministerstva obrany č. 268/1999 Sb., kterou se pro účely výsluhových náležitostí stanoví, kdo je považován za výkonného letce a která služba je službou zvláštní povahy nebo zvláštního stupně nebezpečnosti, a postup při výplatě výsluhových náležitostí, službou zvláštní povahy nebo zvláštního stupně nebezpečnosti se rozumí služba vojáka zařazeného na služebním místě stanoveném ministrem obrany ve Vojenském zpravodajství podle zákona o zpravodajských službách České republiky.
27. Soud předně uvádí, že jádrem posuzovaného sporu je nárok žalobce na zvýšený zápočet výkonu služby ve smyslu § 143 odst. 1 písm. b) zákona o VZP, respektive otázka, zda je zmíněný nárok na zvýšený zápočet závislý na skutečnosti zařazení vojáka v útvaru a zařazení v přímé podřízenosti ředitele vojenského zpravodajství, nebo zda je odvislý pouze od funkční náplně vykonávané činnosti. Soud v této souvislosti konstatuje, že mezi stranami není sporné, že žalobce nevykonával službu ve služebním zařazení ve Vojenském zpravodajství.
28. Ze shora citovaného § 143 odst. 1 písm. b) zákona o VZP vyplývá, že jedenapůlnásobek zhodnocení doby výkonu služby se přiznává mimo jiné vojákovi zařazenému ve služebním zařazení stanoveném ministrem obrany ve Vojenském zpravodajství, ve kterém voják plní zvláštní úkoly při činnostech ve smyslu § 5 odst. 3 a 4 zákona o ZSČR. Z uvedeného je zřejmé, že zákon stanoví v případě vojenských zpravodajců dvě podmínky pro zvýšený zápočet doby výkonu služby pro účel stanovení výše výsluhového příspěvku, a to 1) podmínku formální, tedy služební zařazení stanovené ministrem obrany ve Vojenském zpravodajství a 2) podmínku materiální, tedy že voják plní zvláštní úkoly při činnostech podle jiného právního předpisu (zákon o ZSČR). Soud podotýká, že aby si voják z povolání mohl nárokovat takto zvýšený zápočet doby výkonu služby, musejí být obě podmínky splněny kumulativně.
29. Kumulativním splněním formální i materiální podmínky se zabýval také Nejvyšší správní soud, který ve svém rozsudku ze dne ze dne 11. 6. 2021 č. j. 4 As 364/2020-38 dospěl k závěru, že pro zvýšený zápočet doby služby pro účely stanovení výsluhového příspěvku dle § 143 odst. 1 písm. b) zákona o VZP u vojenských zpravodajců musí být splněna jak podmínka formální (služební zařazení stanovené ministrem obrany ve Vojenském zpravodajství), tak i podmínka materiální (skutečný výkon vojenské zpravodajské činnosti dle § 5 odst. 3 a 4 zákona o ZSČR).

Shodu s prvopisem potvrzuje: J. H.

30. Soud konstatuje, že mezi stranami není sporné, že žalobce formální zákonnou podmínku, tedy služební zařazení ve Vojenském zpravodajství, nesplnil. Ze správního spisu se podává, že žalobce během celého rozhodného období nebyl zařazen na systemizovaném místě stanoveném ministrem obrany ve Vojenském zpravodajství, ale na systemizovaném místě stanoveném ministrem obrany v ozbrojených silách, konkrétně v Armádě ČR v podřízenosti náčelníka Generálního štábu. Není tedy sporu, že žalobce nesplnil zákonem výslovně stanovenou formální podmínku služebního zařazení vojáka stanoveného ministrem obrany ve Vojenském zpravodajství pro přiznání zvýšeného zápočtu doby služby dle § 143 odst. 1 písm. b) zákona o VZP. S ohledem na nesplnění formální podmínky nejsou pro projednávanou věc relevantní námitky žalobce týkající se faktického plnění zvláštních úkolů, protože ani naplnění materiální podmínky by samo o sobě nemohlo nic změnit na tom, že žalobce nesplnil podmínky pro přiznání zvýšeného zápočtu doby služby, když již bylo výše vysvětleno, že obě podmínky musí být splněny kumulativně.
31. Shodně se pak Nejvyšší správní soud k probírané problematice vyjádřil také ve svém rozsudku ze dne 24. 7. 2021 č. j. 6 As 299/2020-27 a v rozsudku ze dne 18. 5. 2022 č. j. 4 As 399/2021-43 doplnil, že: „V judikatuře NSS i jiných vysokých soudů bylo totiž opakovaně vysvětleno, že legitimní očekávání (až na výjimky) nemůže založit nezákonné jednání správních orgánů (srov. např. rozsudek NSS ze dne 27. 4. 2017, č. j. 4 As 86/2016 – 38, a tam citovaná další judikatura). Pokud služební orgány stěžovateli v minulosti v rozporu se zákonem v interní evidenci dobu služby započítaly jedenapůlnásobně, popř. mu toto i sdělily, nemění to nic na tom, že stěžovateli zvýšený zápočet ze shora uvedených důvodů nenáležel, ani se nejedná o některý ze specifických důvodů, kdy legitimní očekávání mohlo být založeno i příslibem či pokynem správního orgánu, který je v rozporu se zákonem.“
32. Soud proto neshledal důvodnou ani námitku žalobce, že byl správními orgány ve svém očekávání zvýšeného zápočtu doby výkonu služby za předmětná období opakovaně utvrzen, když ve smyslu výše citovaného rozhodnutí Nejvyššího správního soudu nelze ani v tomto případě založit legitimní očekávání žalobce na nesprávném postupu správních orgánů, a to ani v případě, kdy tak správní orgány jednaly opakovaně.
33. Pokud žalobce namítá, že se postupem správních orgánů cítí být diskriminován, pak soud odkazuje na výše citovaný rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 4 As 364/2020-38, ve kterém NSS uvedl, že: „Je pravdou, že právní předpisy (včetně zákona o vojácích z povolání, srov. § 2 odst. 3) zakazují odlišné odměňování založit přímo či ve svých důsledcích na tzv. zakázaných kritériích, např. rase, pohlaví, náboženství apod. Takovým zakázaným kritériem ovšem není služební zařazení vojáka. Naopak výše služebního platu vojáka právě vychází z jeho služebního zařazení (§ 66 odst. 1 zákona o vojácích z povolání).“
34. S ohledem na výše popsané tak soud neshledal žalobu důvodnou a neshledal ani žádný důvod, pro který by mohl překonat zákonem výslovně stanovenou formální podmínku přiznání zvýšeného zápočtu doby výkonu služby podle § 143 odst. 1 písm. b) zákona o VZP.

IV.

Závěr a rozhodnutí o nákladech řízení

35. Na základě shora uvedeného soud dospěl k závěru, že žaloba není důvodná, a proto ji dle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.

Shodu s prvopisem potvrzuje: J. H.

36. O nákladech řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s., podle kterého má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Ve věci měl plný úspěch žalovaný, avšak žalovanému v řízení žádné náklady nad rámec jeho běžných činností nevznikly. Soud proto rozhodl, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů tohoto řízení.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 27. října 2022

Mgr. Milan Tauber v. r.
předseda senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje: J. H.